

138. O, tysta ensamhet

1. O, tysta ensamhet,
var skall jag nöjen finna?
Bland sorg, som ingen vet,
skall min da'r förrinna
En börda tung som sten
mig följer vart jag går
Bland tusen finns knappt en,
som kärlek rätt förstår

2. Det är den tyngsta sorg,
som jorden månne bära,
att man skall mista bort
sin allra hjärtans kära
Det är den tyngsta sorg,
som solen övergår,
att man skall älska den,
man aldrig får

3. Had' jag dig aldrig sett,
tillfreds jag hade varit
Men dina ögon blå
De hava mig bedragit
Allt intill denna tid
Ja, intill denna stund,
Har jag ej annat trott
än du skull' bli min vän

4. O, store Herre Gud,
giv dig så mycken lycka,
som tårar jag har fällt
på detta pappersstycke!
Du är den första, jag
i världen älskat har
Den sista blir ock du,
till dess jag lågas i grav

5. Fast det nu fägnar dig
att mina tårar flyta,
skall tro och redlighet
hos mig dock aldrig tryta
Jag önsar dig allt gott,
jag önskar innerlig,
att Gud för hårdhet din
ej rättvist straffar dig!

*/Ord av O. v. Dalin. Ur Sv. Eduard, "200
Gamla kända visor", nr 138/*